

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๑ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

เอาธรรมที่โหนดมาแก้กว่าธรรมพระพุทเจ้า

ทั้งคืนนอนไม่หลับ จะเป็นยาอะไรไม่ทราบ ฉันทยาแก้หัวด้นั้นละ เมื่อคืนนี้ไม่ทราบว่าจะไปโดนยาชนิดใดเข้าไป นอนตีสองยังไม่หลับเลย ยาหัวด้นั้นแหละแต่ไม่ทราบว่าเป็นชนิดไหนซิ ฉันทลงไปแล้วนอนไม่หลับเลย จนกระทั่งตีสองยังไม่หลับ ออกมานั่งภาวนาอยู่ข้างนอกอีก เอามิ่งไม่หลับไม่หลับ ภู่นั่งตลอดรุ่งกุยงนั่งนี้วะ ออกมานั่งข้างนอกอีก มิ่งจะหนาวไปไหนสู้กันวันนี้..นั่ง ตีสยามถึงเข้าไป หลับงีบเดียว มันจะเป็นยาแก้หัวด้นชนิดไหนไม่รู้ละ ยาแก้หัวด้นั้นแหละ เพราะฉันทยาแก้หัวด้นะนี้ ที่นี้เวลานอนนอนไม่หลับเลย

เมื่อคืนนี้ละที่นอนไม่หลับ มียาแก้หัวด้นั้นไม่ทราบว่าเป็นชนิดไหนละนอนไม่หลับเลย ตีสยามถึงเลยเอายาเขาเรียกยาอะไรเม็ดเหลืองอ่อน เขาว่าแก้แพ้ฉันทแล้วทำให้วังงงเลย เอานั่นมาฉันทตอนตีสองกว่า ก็หลับงีบเดียว พอตีห้าก็เลยลุก ก็มันไม่เคยนอนตื่นสายนี้วะ ฝึกหัดเจ้าของฝึกมาอย่างนั้น ตั้งแต่บวชมาไม่ได้เคยได้ตำหนิเจ้าของว่าอ่อนแอ ท้อแท้หรือขี้เกียจขี้คร้านอืดอาด ไม่เคย ถึงจะล้มลุกคลุกคลานมันก็ล้มลุกคลุกคลานของมันไปอย่างนั้น มันไม่ถอย เวลาเรียนหนังสือก็รู้ว่าเขาเรียนเราเรียนไม่หนักหนานัก บทเวลาภาวนาซีหนักมาก

(โยมสันติชาวอินโดนีเซียกราบเรียนถามปัญหาภาวนา)

โยมสันติ หนูสังเกตตอนนี้มันรู้สึกทำอะไรไม่มีลมหายใจ หด ทุกวัน ๆ มีพลังร้อนจากมือนี้ออกไปเรื่อย ๆ มีความหนาวจากปลายเท้าขึ้นมาถึงศีรษะ หนูไม่เคยคิดก็มาคิดอัศจรรย์ขนาดนี้ จิตทำไมทำอย่างนี้ได้ จิตนี้ทำได้ทุกอย่าง จิตดับไม่ได้ จิตมันตื่นตลอด ๒๔ ชั่วโมง นอนไม่หลับช่วงนี้

หลวงตา หากว่ามันนอนไม่หลับมันเปลี่ยได้นะ เราเป็นมาหมดแล้วเรื่องเหล่านี้ อย่างไรก็ตามมันก็นอนไม่หลับ นอนนี้อันนั้นมันก็หมุนของมันตลอด ทำอย่างไร ๆ มันก็หมุน ร่างกายเราอนแต่จิตมันหมุน ถ้าอย่างนั้นเราก็ให้ใช้คำใดคำหนึ่ง คำบริกรรมนะ ให้มันอยู่ที่จุดนั้นเสีย

โยมสันติ แต่ว่าไม่รู้สึกเหนื่อย

หลวงตา เหนื่อย มันมาก ๆ เข้าเหนื่อย เราผ่านมาแล้ว อย่ามาโกหกเรา ฟังชื่อบุบายวิธีการอย่างไรที่สอนนี้วะ ไม่เหนื่อยได้อย่างไร จนจะก้าวขาไม่ออก มันไม่หลับไม่นอน มันหมุนของมันตลอดเวลา หนักเข้า ๆ ร่างกายมันเป็นเครื่องมือของจิตมันก็สึกหรอไปได้ อ่อนเปลี่ยลงไปได้ ถ้าหากว่ามันเปลี่ยจริงๆ อยากรให้มันหยุดเพื่อจิตจะ

ได้สงบตัวลงจุดเดียวแล้วหลับ ถ้าหากว่าเราปล่อยมันก็หมุนของมันอยู่อย่างนั้น อันนี้ถ้ามันหมุนของมัน มันยังไม่เพื่อยก็เอาฟาตลงไป

พูดอะไรๆ เหล่านี้มันผ่านหมดแล้วนี่ ผ่านมาหมดแล้ว เป็นแต่เพียงว่าไม่มีใครพูด พูดอยู่คนเดียวแต่เราเขาก็หาว่าบ้า พอพูดแป็บมันเข้าใจทันทีเลย มันผ่านมาหมดแล้ว เวลามันไม่หลับไม่หลับจริงๆ เดินจงกรมนี้ได้ลงทางจงกรมแล้วเท่านั้น จนก้าวขาไม่ออก มันบอกแล้วนี้หมดกำลัง ไม่อย่างนั้นมันไม่รู้ คือจิตมันหมุนอยู่ตลอดระหว่างกิเลสกับธรรมพืดกันอยู่บนหัวใจ

นี่หมายถึงระยะมันอัตโนมัตตินะ มันจะไปละ อย่างไม่ถอยไม่ได้เลย มันจะหมุนของมันตลอด นอนมันก็ไม่ยอมนอน หมุนตลอดๆ เดินจงกรมจนกระทั่งก้าวขาไม่ออก จึงรู้ว่าเหนื่อย ไม่อย่างนั้นมันไม่รู้ ถ้าได้ลงทางจงกรมแล้วเท่านั้นเลย คือมันไม่ได้ดูเวลาเวลานาทีอะไรละ มีแต่เหมือนนักมวยเขาเข้าวงในกัน ชัดกันอยู่ข้างในนี้ นอนมันก็ชัดกันอยู่ ทำอย่างไรมันก็หมุน แม้ที่สุดฉันจึงหันอยู่มันก็หมุนของมันอยู่นั้น นี่ละอัตโนมัตติ

แต่ก่อนเราก็ไม่เคยคิด ว่ากิเลสทำงานบนหัวใจสัตว์เป็นอัตโนมัตติของมันตั้งกัปตั้งกัลป์มาทุกดวงจิต เวลาจับอันนี้ได้้นะ คือเวลามันรื้อถอนของมัน มันตามรื้อถอนมันก็เป็นอัตโนมัตติ เวลามันจะฆ่ากิเลส ธรรมมีกำลังวังชาแล้วจะฆ่ากิเลสมันจะหมุนของมันเรื่อย เหมือนไฟได้เชื้อ เชื้ออยู่ที่ไหนไฟเผาเข้าไปๆ กิเลสอยู่ที่ไหนสติปัญญา มันจะหมุนเข้าไปๆ เรื่อยๆ อย่างนั้น

นี่ละความเพียรอัตโนมัตติ ได้รั้งเอาไว้ ไม่รั้งไม่ได้ รั้งด้วยพุทโธ เอาพุทโธมาจับเป็นจุดเดียว ให้อยู่กับพุทโธๆ แล้วก็ค่อยสงบๆ จิต อย่างหนึ่งสงบแน่วลง ที่เราจะให้มันหลับมันสงบลงไปแล้วก็หลับ นี่ละจิตถึงขั้นมันเป็นเป็นอย่างนั้น จึงได้รู้ว่าธรรมะเวลามีกำลังฆ่ากิเลสมันก็ฆ่าโดยอัตโนมัตติเหมือนกันจนไม่มีกิเลสเหลือ ขาดสะบั้นไปหมดแล้ว ไม่ต้องบอกก็หยุดเอง มหาสติมหาปัญญาเลิกกันทันที เพราะเป็นเครื่องมือใช้

ที่นี้สติปัญญาที่นอกจากนี้ไปแล้วคืออะไรไม่ต้องพูด เป็นหลักธรรมชาติพร้อมอยู่ในตัวเสร็จ ไม่ว่าจะสติไม่ว่าปัญญาอยู่ในความบริสุทธิ์ของใจอันเดียวเท่านั้น เหล่านี้เป็นเครื่องใช้ภายนอก ตั้งสติๆ จนกระทั่งมหาสติมหาปัญญายังเป็นเครื่องมืออยู่ตลอด จนกระทั่งกิเลสขาดสะบั้นแล้วสติปัญญาหรือมหาสติมหาปัญญา ก็เหมือนว่าเราทำงานเสร็จแล้วก็วางมือ เช่นมิดเช่นชวานเราฟันอะไรๆ พอเสร็จงานแล้วก็ปล่อยเอง

มันจะหมุนอย่างไร เวลานี้มันหมุนอย่างไรให้มันหมุนไปที่ว่าตะกี้ (เวลานอนหลับก็ตื่นเอง บางทีก็มีความคิด บางทีก็ไม่มีความคิด แต่ว่าดับไม่ได้ รื้ออย่างเดียว) เอามันหมุนลงไปนี่ละ มันเป็นอย่างไรมันจะรู้กัน มันผิดแปลกปรกตอย่างไรมาเล่าให้ฟัง จิตตัวรู้ตัวมหาเหตุอยู่ตรงนั้นละ มหาเหตุคือตัวรู้ มันจะรู้ทั้งเรื่องกิเลสเรื่องธรรมขึ้น

ภายใน เวลาที่เหลือหมดไปมันรู้จริง ๆ ไม่ต้องถามใคร พระสาวกทั้งหลายไม่ถาม พระพุทธเจ้า พอหมด สนฺทิฏฐิโก ตัดสินขั้นสุดยอดหมดไปเลยไม่ไปทูลถาม พระพุทธเจ้าละ เรียกว่า สนฺทิฏฐิโก รู้ผลของงานตัวเองเป็นลำดับ ๆ จนกระทั่งถึงวาระ สุดท้าย รู้ผลของงานเต็มที่แล้ว วุสิต พุทฺทมจริยิ ขึ้นเลยทันที

เราอยากให้พี่น้องชาวพุทธเราได้มองดูหัวใจเจ้าของบ้าง นี้อ่อนใจนะพอพูดถึง เรื่องว่าให้ดูใจเจ้าของบ้าง คือใจนี้มันติดมันดินมันเป็นพื้นเป็นไฟตลอดทุกหัวใจ ไม่มีใครดู นี้อูคนเดียว ดูรู้หมดนี่จะว่าไง พูดไปไม่รู้เรื่องพูดไปหาอะไร ก็เหมือนไม่รู้ เขา หนวกเรากี่หนวกกับเขา เขาบอดเรากี่บอดไปเสีย ถ้าทางนั้นแย็บออกมาพอจะรับกันได้ แค่นั้นก็มอบให้ ๆ ควรจะใส่ตุ้มก็ตุ้มเลย ธรรมะมีหลายประเภทที่จะต้อนรับกับผู้มา เกี่ยวข้อง มีภูมิจิตภูมิธรรมยังงัย ความรู้ความเห็นยังงัยมันจะออกรับกันทันที ๆ ถ้าไม่มีก็ เหมือนไม่รู้ เเฉยอยู่

อะไรจะพิสดารยิ่งกว่าจิต มันเป็นขั้น ๆ การภาวนามันถึงรู้เรื่องของจิตได้ชัดเจน จนกระทั่งสุดยอดของความรู้ ความรู้ของจิตพิสดารมาก อย่างที่เขาพูดว่าเราอดอุตริ มนุสธรรม เขาจะมาฟ้องให้ป็นปาราชิกให้ขาดจากพระเพราะอดอุตริ เราก็อาจจะ โบกมือพร้อมเลย ให้ยกมาทั้งโคตรเลยมาฟ้องเรา โคตรเราก็มืออยู่ข้างหลัง วางั้นเลย มันสลดสังเวชนะที่พูดนี้ ที่คนหนึ่งหารอดลัมรอดตาย พระพุทธเจ้าหารอดลัมรอดตาย สร้างบารมีมา ๑๖ อสงไขยบ้าง ๘ อสงไขยบ้าง ๔ อสงไขยบ้าง ผางขึ้นมา ตรัสรู้ขึ้นมาแล้ว พวกปากอมซี่มันก็หาว่าอดอุตริมนุสธรรม

อันนี้ก็เดินทางสายเดียวกัน รู้เต็มภูมิของตัว ๆ ไปแล้ว รู้ยังงัยความดีความชั่วพูด ได้เพราะมีอยู่กับโลก หาดก็พูดดี หาชั่วพูดชั่ว มันก็พูดได้ แล้วว่าอดอุตริมนุสธรรม เราก็บอกให้ยกโคตรมา เราพูดอย่างนี้ด้วยความสลดสังเวช มันหนาสุดยอดเลย แหม มนุษย์ประเภทนี้ นี้อะปทปรมะ ไม่ฟังเสียงเลย เสียงอรรถเสียงธรรมไม่ฟัง หาว่าอด อุตริมนุสธรรม แต่มันอดอุตริของมันอยู่ในหัวใจเผาหัวอกมันอยู่ไม่ได้พูดนะ เผาอยู่ ทุกหัวอกนั้นแหละ ไม่พูดพวกอุตริเหล่านี้ละ

อุตริแปลว่าธรรมขั้นสูงสุด ความสูงสุด อุตรินี้สูง ๆ สุด มนุสธรรม ธรรมของ มนุษย์ที่สูงที่สุด ว่าเอามาอด ว่าอย่างนั้น มันเลยสลดสังเวช ที่นี้เลยมาแย็บใจเรื่อยกับ คนประเภทนี้ คือมันหนาขนาดนั้น พระพุทธเจ้าแท้ ๆ ศาสดาองค์เอกตรัสรู้ธรรมขึ้นมา สอนโลกมาจนกระทั่งปานนี้ ล้วนแล้วแต่ธรรมประเภทเหล่านี้มาสอนโลก แล้วยังหาว่า อดอุตริมนุสธรรม มันจะเอาธรรมที่ไหนมาเก่งกว่าธรรมพระพุทธเจ้า ที่มาค้ำ พระพุทธเจ้า ยกตนว่าเป็นของดี ก็มีแต่บุตรแต่คุณเต็มหัวใจมัน พูดออกมาก็ปากอมซี่ ออกมา เกิดประโยชน์อะไร พิจารณาซิ มันเลวไหมมนุษย์เรา

ให้ดูหัวใจเจ้าของ อย่าไปดูหัวใจคนอื่นคนใด ดูหัวใจเจ้าของ ตัวมันติดมันตัน อยู่ที่ตรงนั้นละ โธ่ ธรรมดาแทบเป็นแทบตาย อย่างที่พูดอยู่เวลานี้ได้มาสอนพี่น้องทั้งหลายนี้สอนด้วยความหมดสงสัยทุกอย่าง หายสงสัยหมดธรรมพระพุทธรเจ้า ขอพุดให้เต็มปาก ไม่ได้อวด ไม่ได้วัตรอย อยู่ในท่ามกลางพระพุทธรเจ้าทั้งหลาย สวาททั้งหลาย ธรรมชาติอันนี้อยู่ในท่ามกลางเลยเดี๋ยวนี้ละ ความบริสุทธิ์พระพุทธรเจ้า สวาททั้งหลายฉันใดก็ฉันนั้น เข้าเป็นอันเดียวกันแล้ว จะว่าอย่างไร วิเศษหรือไม่วิเศษ แล้วอวดอูตรีไปหาอะไร พิจารณาซิ

ผู้ใดเห็นธรรมผู้นั้นเห็นเราตถาคต คือเป็นอันเดียวกันแล้ว ธรรมแท้เป็นอย่างนั้น ไม่ต้องถามหาพระพุทธรเจ้าเลย จิตจำขึ้นมานันเดียวกันเป็นอันเดียวกันหมดเลย นี่มันไม่ได้ทำนะซี มหาอวด โม้ตัวเอง ไม่ทราบมันได้อะไรไอ้ที่มาไม่อย่างนั้น ว่าอวดอูตรี มนุสธรรม จะมาฟ้อง เราก็เลยบอกให้ยกโคตรมาฟ้องเรา เรว่า พุดนี้พุดด้วยความสลดสังเวชนะ ไม่ได้พุดด้วยความทำลายที่จะต่อสู้กัน เข้าใจไหม เราพุดด้วยความสลดสังเวช กับคนที่หยาบโหลนสุดยอด หมดราค้าราคาทั้งๆ ที่มีลมหายใจอยู่ คือผู้เช่นนี้เอง ความหมายว่าอย่างนั้น

ธรรมะนี้ชนสัตว์โลกขึ้นถึงพระนิพพาน สวรรค์ พรหมโลก มากขนาดไหน แล้วมันทำไมถึงว่าอวดอูตรีมนุสธรรม มันจะกันไม่ให้ขึ้น จะให้ลงจมนรกอเวจีด้วยกันหมด ไม่มีวันขึ้น ตั้งกับตั้งกัลป์ก็จมกันอยู่นั้น อย่างนั้นด้วยกันหมด มันต้องการให้เป็นอย่างนั้นความหมายนะ มันสลดสังเวชนะฟังแล้ว พระพุทธรเจ้าสลบถึงสามหน กว่าจะได้ธรรมประเภทนี้ขึ้นมาประกาศธรรมสอนโลกอยู่จนกระทั่งปัจจุบันนี้ สวาททั้งหลายก็เหมือนกัน เอาเป็นเอาตายเข้าว่าๆ เราตัวเท่าหนูนี้ก็เต็มเหนี่ยวของหนูละ

นี้ได้ธรรมมาสอนพี่น้องทั้งหลาย สอนออกมาจากदनตายนะ ไม่ใช่ธรรมดา เวลาประกอบความพากเพียรอยู่ในป่าในเขาใครไปเห็นเมื่อไร จะเป็นจะตายอยู่ในป่าในเขา นี่เราก็ระลึกได้เราลงมาจากภูเขา ทางตั้งสี่ห้ากิโล ตอนเข้าพอสว่างเราก็ไป ไม่ได้ฉันทุกวันนี้ มันจะตายจริงๆ ค่อยลงไปฉัน กะว่าจะพอถึงบ้านเขา ครั้นเดินไปมันไม่ถึง ไปถึงแค่กลางทางหมดกำลัง นั่งเจ้าอยู่ สักเดี๋ยวกิเลสมันขึ้น ไม่ใช่ธรรมเกิด กิเลสเกิด นี่เห็นไหม ท่านอดอาหารจะฆ่ากิเลสให้ตาย แต่เวลานี้กิเลสยังไม่ตาย ท่านกำลังจะตายรู้ไหม ขึ้นในใจนะ เป็นคำๆ ขึ้นมา ท่านอดอาหารเพื่อจะฆ่ากิเลสให้ตาย แต่เวลานี้กิเลสยังไม่ตายท่านกำลังจะตายรู้ไหม นี่เรียกว่ากิเลสเกิด

พอทางนั้นดับลงไปปั๊บ ทางนี้ก็ขึ้นรับกันเลย การกินนี่กินมาตั้งแต่วันเกิดไม่เห็นวิเศษวิโสอะไร อดเพียงเท่านี้จะตายหรือ เอ้า ตายก็ตาย นั่นมันรับกัน เอ้า ตายก็ตายมันก็ติดฝังตามเดิมไซ้ใหม่ละ ถ้าเชื่อกิเลสแล้วอ่อนเปียกไปเลย นี่มันไม่ได้เชื่อซี ขึ้นรับกันนี้ก็ติดฝังตามเดิมๆ นั่นละกิเลสเกิด ธรรมเกิด

อย่างที่เคยมืดที่ว่า มีจุดมืดอมอยู่ที่ไหนนั่นแลคือตัวภพ นั้นธรรมเกิด คือเรา อัจฉรย์ใจของเราที่มันสว่างไสวนี้เหมือนหนึ่งว่าครอบโลกธาตุ ทั้งๆ ที่กิเลสยังมีอยู่ กิเลส ฝ่ายละเอียดมีอยู่ เหมือนว่ามันสว่างไสวครอบโลกธาตุ อัจฉรย์ใจตัวเอง ยืนรำพึง โอ้อโฮ ใจ เรานี้ทำไมถึงอัจฉรย์เอนักหนา ถ้าสว่างก็จ้าไปหมดเลย ทำไมถึงอัจฉรย์เอนักหนาจิต เราดวงนี้นะ ว่างั้นนะ พออันนี้สงบลงไปธรรมขึ้นละที่นี้ ธรรมเตือน นี่มันติดอันสว่าง ความหมายว้างั้น อันนั้นก็ขึ้นมาปั๊บเลย เป็นคำๆ นะขึ้นมา นั่นละธรรมบอก ธรรมเตือน กิเลสก็ขึ้นแบบเดียวกัน ถ้ามีจุดมืดอมแห่งผู้รู้อยู่ที่ไหนนั่นแลคือตัวภพ

จุดก็คือจุดแห่งความสว่างส่องใสนั่นเอง จุดก็คือผู้รู้นั่นละเป็นความสว่างใสอยู่ นั้น นั่นละคือจุดแห่งภพ เราจะรู้ได้เวลาอันนี้ผ่านไปแล้ว คำว่าจุดสว่างส่องใสขาดสะบั้น ไปหมด สว่างที่หลังนี้พูดไม่ได้เลย มันมารู้กันมารับกัน ถ้ามีจุดมืดอมแห่งผู้รู้อยู่ที่ไหนนั่นแล คือตัวภพ เราเลยงนะ ถ้าไปเล่าให้พ่อแม่ครูจารย์ฟังนี้อาจบรรลุในเวลานั้นก็ได้ ก็จุดนั้น แล้วต่อมนั้นแล้ว นั่น ท่านจะมอมอยู่ทำไม เพียงเท่านั้นมันก็สะตูดก็เข้ามา นี่ มันก็จะตีขาด สะบั้นไปเลย อันนี้มันไม่เห็นมันแก้ไม่ตก แยกไปนู่น เราไม่ลืม จากวัดดอยธรรมเจดีย์ไป ทางอำเภอศรีเชียงใหม่ เข้าป่าเข้าเขา กลับมาเดือนพฤษภา จึงมาปลงกันตกตรงนั้น จุดต่อมนั้น หายหมดเลย

ถ้ามีจุดมืดอมอยู่ที่ไหนนั่นแลคือตัวภพ พออันนี้ขาดสะบั้นไปแล้วมันไม่มีจุดมืด ต่อมนี่ มันจ้ำขึ้นมาหายสงสัยทันทีเลย อย่างนั้นละเรื่องปัญหา ถ้ามีครูบาอาจารย์อยู่จะ ตกในเวลานั้นเลย จิตของเราเป็นอย่างนี้แล้วเราก็จะเล่าถวายพ่อแม่ครูจารย์ฟัง ท่านก็จะจี้เอา ก็นั่นแล้วจุดนั้นแล้ว ตัวมหาภักย์ก็จุดนั้น ตัวภพตัวชาติอยู่ที่นั่นแล้ว ท่านจะแบก หามไปทำไม เท่านั้นมันก็จะรู้โทษปั๊บ อันนี้ก็ขาดสะบั้นลงไป จ้ำขึ้นมาเลย แต่นี่มันแก้ ไม่ตกเพราะไม่รู้ ท่านลวงลับไปแล้วนี่นะ พอเผาศพท่านแล้วถึงขึ้นบนวัดดอยๆ จากวัด ดอยๆ ก็ไปทางศรีเชียงใหม่ กลับมาตอนเดือน ๖ เมษายน ถึงได้มาปลงกันตกที่นั่น เอาละ เท่านั้น

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*